

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Société des Produits Nestlé S. A.**, se sídlem Vevey, Entre-Deux-Villes, Kanton Vaud, Švýcarsko, zast. JUDr. Richardem Wagnerem, advokátem, se sídlem Karolíny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG, se sídlem Neckarsulm, Německo, zast. JUDr. Jarmilou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 24, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 Ca 239/2005 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků, ani osoba zúčastněná na řízení, **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 5. 2005, č. j. O-195461, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 10. 2004 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky proti přiznání právní ochrany mezinárodní kombinované ochranné známce č. 798 214 ve znění „K Classic“ na území České republiky pro celý seznam výrobků. V žalobě po rozsáhlé rekapitulaci předcházejícího správního řízení žalobce uvedl, že namítá porušení čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práva svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobce jakožto vlastník starší ochranné známky – slovní ochranné známky „CLASSIC“ – konstatoval, že slovo „CLASSIC“ má z hlediska vizuálního i fonetického rozlišovací způsobilost a je pro běžného spotřebitele velice dobře zapamatovatelné. K tomu odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2004, sp. zn. O-64589, jímž žalovaný zamítl návrh na prohlášení uvedené ochranné

známky za neplatnou i návrh na její zrušení, když podle žalovaného vlastníka této ochranné známky nesporně prokázal, že toto označení získalo užíváním v obchodním styku zřejmou rozlišovací způsobilost pro různé druhy kávy, včetně instantní. Toto tvrzení žalovaného je podle žalobce v příkrém rozporu s jeho rozhodnutím žalobou napadeným. Žalobce dále poukázal na to, že dne 20. 5. 2003 byla Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO) v jeho prospěch registrována ochranná známka „CLASSIC“, a to pro kávu a další výrobky ve třídě 30. Žalobce dále tvrdil, že je vlastníkem i dalších ochranných známek obsahujících slovní prvek „CLASSIC“ a namítaná ochranná známka tak spadá do jeho ucelené známkové řady. Z toho žalobce dovozoval přetrvávající rozlišovací způsobilost slova „CLASSIC“ a jeho dlouhodobou blokaci v žalobcův prospěch. V návaznosti na to žalobce předložil marketinkový průzkum agentury Factum Invenio, s. r. o., jehož výsledky mají dokládat nárůst povědomosti o výrobku označeném „CLASSIC“ a to, že konzumentem Nescafé Classic podle tohoto průzkumu byl přibližně každý třetí dotázaný. Žalobce dále poukázal na to, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích řešily zápisnou způsobilost namítané ochranné známky, což je nepřipustné. Dále žalobce vytýkal správním orgánům obou instancí nesprávné posouzení rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky, resp. otázku zaměnitelnosti napadené a namítané ochranné známky. Podle názoru žalobce je napadená ochranná známka po fonetické i vizuální stránce zcela shodná s prioritně starší namítanou ochrannou známkou, obě známky jsou zaměnitelné i po stránce fonetické. Podle přesvědčení žalobce je na napadené ochranné známce dominantním a ústředním prvkem slovo „Classic“, rozhodně není dominantní písmeno „K“. Napadená ochranná známka může veřejnost klamat o původu výrobků, u běžného spotřebitele může vyvolávat dojem, že žalobcem je vytvořena známková řada, která zajišťuje ochranu různých variací téhož tematického základu, kterým je slovo „CLASSIC“. Napadená ochranná známka obsahuje celou namítanou ochrannou známku, tedy společnost Kaufland si přivlastnila namítanou ochrannou známku, přidala k ní prvek „K“, který nelze považovat za distinktivní, a tím bylo porušeno výlučné právo majitele ochranné známky užívat ochrannou známku ve spojení se svými výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. V tom žalobce spatřoval porušení § 8 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a článku 16 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv duševního vlastnictví. Žalobce rovněž poukázal na nejednotné rozhodování žalovaného, který rozhodnutím ze dne 10. 8. 2000 částečně zamítl přihlášku označení „Klasik“ jako označení zaměnitelného s namítanou ochrannou známkou, a to pro stejné nebo podobné výrobky jako pro ty, pro které je tato ochranná známka registrována. Žalobce též své závěry opírá o rozhodovací praxi Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu (dále jen „OHIM“), a to o rozhodnutí ze dne 22. 5. 2002, jímž byla zamítnuta přihláška označení „GOLDEN COFFEE CLASSIC“ jakožto označení zaměnitelného s ochrannou známkou téhož znění jako je ochranná známka namítaná. S ohledem na uvedené žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ve svých rozhodnutích nijak nezpochybňoval rozlišovací, resp. zápisnou způsobilost namítané ochranné známky. Dále poukázal na to, že dominantním prvkem na napadené ochranné známce je písmeno „K“. Jeho dominanci vyplývá již ze samotné velikosti tohoto prvku, který je výrazně větší než nápis „Classic“. Společnost Kaufland je vlastníkem dalších ochranných známek obsahující prvek „K“ a napadená ochranná známka je tak součástí známkové řady této společnosti. Napadená ani namítaná ochranná známka nejsou vzájemně zaměnitelné, a proto žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nijak nezpochybňují zápisnou způsobilost namítané ochranné známky a shodně jako žalovaný konstatovala, že v napadené ochranné známce je dominantním prvkem písmeno „K“ a napadená ochranná známka je rovněž součástí známkové řady osoby zúčastněné na řízení. Poukazy na jiná rozhodnutí žalovaného či na rozhodnutí OHIM osoba zúčastněná na řízení pokládá za bezpředmětné, neboť se týkají skutkově odlišných případů. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhovala, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 Ca 239/2005 – 49, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadená ochranná známka je nadána rozlišovací způsobilostí, neboť jejím dominantním prvkem je písmeno „K“, které je výrazně graficky ztvárněno a jeho dominance rovněž plyne z jeho umístění a velikosti. K rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky přispívá i to, že společnost Kaufland je vlastníkem dalších ochranných známek obsahujících prvek „K“ a napadená ochranná známka je tak součástí známkové řady společnosti Kaufland, do které mimo jiné patří např. kombinovaná mezinárodní ochranná známka „K Kaufland“ (č. 788184) a „K Premium“ (č. 798212). Grafický prvek „K“ je tak jako dominantní prvek známkové řady společnosti Kaufland spotřebitelům dobře znám. Podle názoru soudu jsou zdejší spotřebitelé dostatečně vnímaví a tento grafický prvek si spojují výhradně se jmenovanou společností. Městský soud dále uznal, že starší ochranná známka sice požívá známosti u veřejnosti, ale jedná se o slovní známku, která nemá žádné fantazijní prvky a pouhá podobnost s napadenou ochrannou známkou nestačí, aby způsobila nebezpečí záměny. Z hlediska fonetické podobnosti namítané a napadené ochranné známky městský soud odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV*, C-342/97, v němž bylo vysloveno, že nebezpečí záměny v důsledku sluchové podobnosti musí být konstatováno v rámci celkového posouzení podobnosti dotčených ochranných známek, tj. podobnosti nejen sluchové, ale i pojmové a vzhledové. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že v posuzované věci je rozlišovací způsobilost obou ochranných známek dostatečně vysoká a tyto známky umožňují identifikovat výrobky nebo služby, pro které jsou zapsány, a správní orgány obou stupňů tak postupovaly v souladu se zákonem.

Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností, ve které (resp. v jejím doplnění) se dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že městský soud chybně posoudil otázku zaměnitelnosti namítané a napadené ochranné známky. Podle stěžovatele jsou obě označení po fonetické i vizuální stránce zjevně shodná. Za dominantní prvek na napadené ochranné známce stěžovatel pokládá slovo „Classic“, což je prvek naprosto shodný se zněním namítané slovní ochranné známky. Jediná odlišnost mezi nimi spočívá v tom, že u napadené ochranné známky je proveden malými písmeny, což je ovšem ze známkoprávního hlediska zcela nepodstatné. Napadená ochranná známka tak obsahuje celou starší namítanou ochrannou známku a městský soud tak připouští absurdní situaci, kdy si kterýkoli podnikatel může zaregistrovat ochrannou známku jiného podnikatele, pokud k ní připojí nějaký další prvek. Nelze akceptovat ani závěr městského soudu o tom, že napadená ochranná známka je součástí známkové řady společnosti Kaufland, neboť by z něj vyplývalo, že kterýkoli konkurující výrobce si může přivlastnit zavedenou ochrannou známku, přidat k ní prvek, který by mohl být distinktivní, a používat ji na společném trhu pro stejné výrobky a služby. Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že opomenul vyjít z relevantní judikatury Evropského soudního dvora, konkrétně z rozsudku ze dne 6. 10. 2005, *Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, C-120/04. V tomto rozhodnutí odpověděl Evropský soudní dvůr na předběžnou otázku týkající se interpretace čl. 5 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 89/104/EHS tak, že toto ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že nebezpečí záměny může u veřejnosti v případě totožnosti výrobků nebo služeb existovat, jakmile je sporné označení tvořeno tím, že jsou vedle sebe postaveny jednak název společnosti třetí osoby a jednak zapsaná ochranná známka mající běžnou rozlišovací schopnost, a tato ochranná známka, aniž by sama o sobě vytvářela celkový dojem složeného označení, si v něm zachovává nezávislou rozlišovací roli. Rovněž nelze akceptovat tvrzení městského soudu uvedené v odůvodnění rozsudku, že pouhá podobnost mezi ochrannými známkami nestačí, aby způsobila nebezpečí záměny. Takové konstatování je v rozporu s platným právem, podle kterého již pouhá podobnost vylučuje zápisnou způsobilost přihlašovaného označení. Stěžovatel se dále neztotožňuje s tím, že ačkoli městský soud nevyloučil sluchovou podobnost napadené a namítané ochranné známky, dospěl k závěru o dostatečné rozlišovací způsobilosti mezi nimi. Stěžovatel k tomu uvádí, že pravděpodobnost záměny se vždy zkoumá z hlediska

fonetické, vizuální a sémantické podobnosti, přičemž pro konstatování pravděpodobnosti záměny či asociace může být rozhodné, že podobnost posuzovaných označení nastala i v jediném z těchto aspektů. Poukaz městského soudu na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV*, C-342/97 stěžovatel nepodkládá za případný, protože z něj nijak nevyplývá, že by samotná sluchová podobnost mezi posuzovanými označeními měla být nedostatečnou skutečností pro konstatování pravděpodobnosti záměny těchto označení. Poukázal-li městský soud ve svém rozsudku též na to, že namítaná ochranná známka nemá žádné fantazijní prvky, jedná se o nesprávnou aplikaci základních principů známkoprávní regulace. Skutečnost, že namítaná ochranná známka neobsahuje žádný fantazijní prvek, nikterak nemůže snížit její rozlišovací způsobilost. Stěžovatel Městskému soudu v Praze také vytýká, že se nevyjádřil k namítanému porušení Listiny základních práv a svobod správními orgány obou instancí. Podle další stěžovatelovy námítky žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Rozhodovací praxe žalovaného není jednotná; žalovaný jednak založil své rozhodnutí na tvrzené nízké distinktivitě namítané ochranné známky, přitom však svým rozhodnutím ze dne 22. 11. 2004, sp. zn. O-64589, zamítl návrh na prohlášení namítané ochranné známky za neplatnou a rovněž zamítl návrh na zrušení této ochranné známky, jednak žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 8. 2000, sp. zn. O-138628, částečně zamítl přihlášku označení „KLASIK“ jako označení zaměnitelného s namítanou ochrannou známkou, a to pro stejné nebo podobné výrobky jako pro ty, pro které je namítaná ochranná známka registrována. Dostatečná rozlišovací způsobilost napadené ochranné známky byla potvrzena též rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2006, č. j. 2 Cm 5/2004 – 127, který stěžovatel ke kasační stížnosti přikládá. Stěžovatel má dále zato, že žalovaný svým postupem popřel princip předvídatelnosti veřejné správy, když ve svém rozhodnutí ze dne 24. 6. 1998, sp. zn. O-93602-94, konstatoval, že obsahuje-li přihlašované označení dominantní prvek z dříve zapsané ochranné známky a ostatní prvky přehlašovaného označení nejsou takového rázu, aby byly schopny je odlišit od namítané ochranné známky, nemá takové označení zápisné způsobilosti. V rozhodnutí ze dne 9. 6. 1997, sp. zn. O-92475-94, pak žalovaný dovodil, že obsahuje-li kombinované označení dominantní slovní prvek shodný s již dřívější ochrannou známkou, není toto označení schopné zápisu pro stejné či podobné výrobky i přesto, že obsahuje další prvky, které jsou však pro posouzení zaměnitelnosti obou označení bezpředmětné. Žalovanému stěžovatel rovněž vytýká, že nezohlednil rozhodnutí OHIM ze dne 22. 5. 2002, č. j. R 679/2001 – 4, kterým byla zamítnuta přihláška označení „GOLDEN COFFEE CLASSIC“ jako označení zaměnitelného s ochrannou známkou stejného znění jako je znění namítané ochranné známky. Žalovaný rovněž opomenul rozhodnutí uvedeného úřadu ze dne 20. 4. 2001, č. 1000/2001, v kteréžto věci přihlašovatel označení „SUPER SUPERCLASSIC“ vzal zpět svou přihlášku tohoto označení, protože uznal skutečnost, že toto označení je zaměnitelné s ochrannou známkou téhož znění jako je znění namítané ochranné známky. Soud i žalovaný správní orgán též pochybily tím, že namítanou ochrannou známkou považovaly za ochrannou známku s nižší rozlišovací způsobilostí. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu stěžovatel spatřuje v konstatování jmenovaného soudu, že grafický prvek „K“ je jako dominantní prvek známkové řady společnosti Kaufland spotřebitelům dobře znám, a v konstatování, že zdejší spotřebitelé jsou dostatečně vnímaví a spojují si grafický prvek „K“ výhradně se společností Kaufland. Jedná se o závěr absolutně nepodložený, který jistě nelze učinit bez bližšího dokazování. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že v napadené ochranné známce je dominantním prvkem písmeno „K“. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že soud nesprávně posoudil otázku zaměnitelnosti ochranných známek, žalovaný uvádí, že při posouzení podobnosti ochranných známek se jedná o výklad neurčitého právního pojmu, což přísluší správnímu orgánu a taková úvaha nepřislouží soudu. Soud v takovém případě pouze posoudí, zda stanovisko Úřadu průmyslového vlastnictví uvedené v napadeném rozhodnutí je dostatečně odůvodněno a skutkově podloženo. Soud nemůže otázku zaměnitelnosti samostatně posoudit, pouze v případě nedostatečného odůvodnění rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví může

rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalovaný odmítá i tvrzení stěžovatele o tom, že skutečnost, že grafický prvek „K“ jako dominantní prvek známkové řady společnosti Kaufland není spotřebitelům dobře znám. Za průměrné spotřebitele je v tomto případě nutno považovat nakupující v obchodní řetězci Kaufland, kteří jsou dobře obeznámeni s tamějším sortimentem, a proto jim tento grafický symbol musí být dobře znám, neboť se vyskytuje na řadě výrobků obchodovaných v tomto řetězci. Co se týče argumentace stěžovatele jinou rozhodovací praxí žalovaného, žalovaný konstatuje, že paušální odkaz na jiné případy v posuzované věci není možný. Argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2006, č. j. 2 Cm 5/2004 – 127, je pro daný případ irelevantní. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítá tvrzení stěžovatele o zaměnitelnosti namítané a napadené ochranné známky; k porušení žádných právních předpisů ani k ignorování judikatury Evropského soudního dvora nedošlo. Vytýká-li stěžovatel městskému soudu konstatování, že pouhá podobnost mezi ochrannými známkami nestačí, aby způsobila nebezpečí záměny, mýlí se, jelikož nikoli každá podobnost musí vést k zamítnutí přihlášky ochranné známky, ale pouze taková podobnost, která vede k nebezpečí záměny. K argumentaci stěžovatele týkající se sluchové podobnosti osoba zúčastněná na řízení uvádí, že sluchová podobnost může, ale ne vždy musí znamenat zaměnitelnost. Dále osoba zúčastněná na řízení konstatuje, že označení „Classic“ není příliš distinktivní. Co se týče argumentace stěžovatele případem „KLASIK“, jednalo se o věc zcela odlišnou. Rovněž tak stěžovatelův odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Cm 5/2004, je nepřipadný, neboť s posuzovanou věcí nemá žádnou souvislost. Ani stěžovatelovy poukazy na rozhodnutí OHIM nejsou na místě, neboť řeší věci skutkově odlišné. S námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu se osoba zúčastněná na řízení také neztotožňuje. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V obsáhlé replice k vyjádření žalovaného i k vyjádření osoby zúčastněné na řízení stěžovatel opakuje, že v napadené ochranné známce dominantním prvkem není písmeno „K“. S tvrzením žalovaného, že otázku zaměnitelnosti může posuzovat pouze správní orgán, stěžovatel nesouhlasí, neboť nemohl-li by tuto otázku řešit i soud, došlo by k rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k odepření spravedlnosti. Dále stěžovatel uvádí, že grafický prvek „K“ není prvkem, který by byl zákazníkům dobře znám a opačné tvrzení soudu i žalovaného je nepodloženo. Stěžovatel zdůrazňuje, že je třeba trvat na požadavku předvídatelnosti veřejné správy a skutkově obdobné případy nelze řešit odlišně. „Classic“ není jen popisné slovo v napadené ochranné známce, jedná se úplně převzetí starší ochranné známky. Stěžovatel trvá na relevanci rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Cm 5/2004, i jím citovaných rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem

takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soudu zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Dne 1. 9. 2003 stěžovatel podal u Úřadu průmyslového vlastnictví námitky proti kombinované ochranné známce ve znění „K Classic“, a to z důvodu fonetické a vizuální zaměnitelnosti se slovní ochrannou známkou č. 175167 ve znění „CLASSIC“ s datem práva přednosti k 6. 11. 1991, která byla zapsána pro výrobky třídy 30 a jejímž majitelem je stěžovatel. Přihlašovatelem napadené mezinárodní kombinované ochranné známky č. 798214 je osoba zúčastněná na řízení. Spatřovanou zaměnitelnost namítané a napadené ochranné známky stěžovatel odůvodnil shodně jako později v jím podané žalobě i kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k námitkám ze dne 10. 8. 2004 uvedla, že namítaná ochranná známka je nedistinktivní, neměla být nikdy registrována a jako slovní ochranná známka nemůže obstát. Dále uvedla, že na přihlašované (napadené) ochranné známce je dominantní písmeno „K“, nikoli slovo „Classic“.

Napadená mezinárodní kombinovaná ochranná známka má podobu černobílé etikety, v níž je uprostřed její plochy umístěno písmeno „K“, které je zvláště graficky ztvárněno ze dvou čtverců a dvou trojúhelníků tmavé barvy, vzájemně oddělených světlými mezerami. Tento prvek je situován na světlé čtvercové ploše etikety, jejíž okraje mají nejasné obrysy barevně přecházející do zbývající části plochy etikety, která je směrem k okrajům tmavá a má zaoblené rohy. Podél dolního okraje etikety je umístěn v tmavé části plochy etikety světlý nápis „Classic“ provedený z písmen definovaného tvaru, která jsou mírně skloněna vpravo. Výška tohoto nápisu je přibližně třetinová vzhledem k výšce písmene „K“.

Namítanou slovní ochrannou známkou tvoří slovo „CLASSIC“ v obecném provedení písma velké abecedy.

Úřad průmyslového vlastnictví svým rozhodnutím ze dne 19. 10. 2004 námitky zamítl a mezinárodní ochranné známce „K Classic“ č. 798214 přiznal v České republice právní ochranu. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitky byly podány podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. V mezidobí však nabyl účinnosti zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Na základě jeho § 52 odst. 2 pak správní orgán podané námitky překvalifikoval na námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. a posoudil je takto: Nejvýznamnějším prvkem ochranné známky jako celku je písmeno „K“. Přestože se jedná o prvek tvořený pouze jedním písmenem, díky fantazijnímu způsobu ztvárnění je schopen v dostatečné míře zaujmout pozornost řadového spotřebitele a zafixovat se v jeho paměti jako známkový prvek mající vazbu na vlastníka napadené ochranné známky, tj. společnost Kaufland. Zarámované písmeno „K“ zaujímá podstatnou část ochranné známky a působí v ní nejvýraznějším dojmem. Při souhrnném ohodnocení přihlašovaného označení dospěl správní orgán první instance k závěru, že prioritní úlohu ve známce má stylizované písmeno „K“ a slovní prvek „Classic“ má v ochranné známce spíše roli doplňkovou. Působí zde spíše jako druhové označení výrobku, případně služeb poskytovaných vlastníkem známky, a to v tom smyslu, že se jedná o výrobky či služby klasické, resp. standardní úrovně. Správní orgán prvního stupně dále poukázal na to, že přihlašovatel napadené ochranné známky v České republice vlastní další ochranné známky, jejichž součástí je stejným způsobem zpracované

písmeno „K“. Z toho plyne, že svojí podobou se jedná o stylizované písmeno schopné vlastníkovu ochranné známky zajistit u spotřebitele snadnou zapamatovatelnost a dobrou identifikovatelnost s jeho výrobky. Distinktivitu napadené ochranné známce poskytuje především zmíněné písmeno „K“. Namítané označení „CLASSIC“ příliš velkou měrou rozlišovací způsobilostí nedisponuje a má spíše podtext druhový či kvalitativní. Vedle toho se jedná o označení v oblasti ochranných známek frekventovaně užívané a v běžném jazyce zcela obvyklé. Z fonetického hlediska se napadená ochranná známka díky nápadnosti stylizovaného písmene „K“ nepochybně vyslovuje jako „ká klasik“, nikoli pouze jako „klasik“ jako ochranná známka namítaná.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl rozkladem. V něm především namítal, že označení „Classic“ má rozlišovací způsobilost a právě toto označení je v napadené ochranné známce dominantním prvkem, nikoli písmeno „K“. Napadená ochranná známka je tak s namítanou ochrannou známkou vizuálně zaměnitelná. Je rovněž zaměnitelná foneticky, neboť závěr správního orgánu o tom, že se vyslovuje „ká klasik“ je pouhá spekulace. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření v rozkladu uvedla tytéž argumenty jako dříve ve vyjádření k námítkám.

O podaném rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 30. 5. 2005 tak, že se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek se potvrzuje. Rozkladový orgán shledal, že písmeno „K“ svým rozměrem a umístěním je dominantní částí napadené mezinárodní ochranné známky. V celkové kompozici napadené ochranné známky bude veřejnost při běžném způsobu čtení i vizuálně vnímat oba základní prvky současně jako „ká klasik“, resp. písmeno „K“ a nápis „Classic“. Rozkladový orgán dospěl k závěru, že odlišnost porovnávaných ochranných známek spočívá v tom, že přednostní fonetické, vizuální i významové vnímání písmene „K“ má za následek zcela jiný celkový dojem, kterým napadená ochranná známka na spotřebitele působí a tento dojem je nepochybně zcela odlišný od působení samotného slovního prvku „Classic“. Spotřebitel při svém vnímání v podstatě nemůže určit co a od koho je „klasika“ či „klasické“; to může posoudit až teprve tehdy, jestliže se s takto označeným konkrétním zbožím či službou setká, neboť pak bude vjem tohoto slovního prvku ovlivňován dalšími doprovodnými slovními či grafickými prvky, s nimiž bude jako součást celkové kompozice příslušného označení toto zboží či služba nabízena. Z toho podle rozkladového orgánu vyplývá, že slovní prvek „Classic“ či „CLASSIC“ má v obou porovnávaných ochranných známkách různou roli, tj. v případě napadené mezinárodní ochranné známky doplňkovou, v případě namítané ochranné známky dominantní. Rozkladový orgán dále konstatoval, že napadená ochranná známka má nepochybně vyšší stupeň rozlišovací způsobilosti než namítaná ochranná známka, a to na základě existence dominantního písmene „K“ a grafického ztvárnění. Rozkladový orgán se tak ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně.

Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že uplatnil-li stěžovatel jako kasační důvod nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pak by se zdejší soud v případě důvodnosti této námítky již nemohl zabývat kasačními námítkami ostatními [tj. namítanou nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vadami řízení spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Proto se Nejvyšší správní soud ještě před posouzením ostatních námitek zabýval posouzením namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nejprve je třeba posoudit, zda napadený

rozsudek je vůbec přezkumu schopný; v negativním případě by bylo vyloučeno zabývat se důvodností ostatních kasačních důvodů a napadený rozsudek by musel být bez dalšího zrušen.

Závěr Městského soudu v Praze, který stěžovatel napadá, o tom, že grafický prvek „K“ je jako dominantní prvek známkové řady společnosti Kaufland spotřebitelům dobře znám a že zdejší spotřebitelé jsou dostatečně vnímaví a spojují si grafický prvek „K“ výhradně se společností Kaufland, je – zběžně či odtaziť nazíráno – poněkud excesivní vzhledem k tomu, že v řízení před soudem neprobíhalo žádné dokazování, na druhou stranu se při zevrubnějším zkoumání ale nijak zásadně nevymyká argumentační linii, na níž je odůvodnění rozsudku městského soudu jako celek vystavěno, a stěžovatelem kritizovaný závěr je implicitní součástí i rozhodnutí správních orgánů obou instancí, v nichž obsaženou argumentaci městský soud přebírá. Právě s ohledem na to, že napadená konstatování městského soudu jsou konzistentní s ostatní argumentací a v podstatných rysech jsou jí dokonce implikována a že v žádném případě nejsou nosnými důvody výroku rozsudku městského soudu, ale jen jakýmsi marginálními „připodotknutími“ či glosami, nejedná se o pochybení natolik intenzivní, aby založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom smyslu, v jakém zdejší soud nepřezkoumatelnost pojímá. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zdejší soud považuje například takové rozhodnutí, v němž soud v řízení o žalobě opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námítka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. 689/2005 Sb. NSS, č. 787/2006 Sb. NSS nebo č. 386/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost Nejvyšší správní soud tradičně považuje takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Mezi další důvody patří rozpornost výroku s odůvodněním, absence právních závěrů vyplývajících ze skutkových okolností, jakož i jejich nejednoznačnost. Nedostatkem důvodů však nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových – typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 133/2004 Sb. NSS).

Namítá-li stěžovatel, že se Městský soud v Praze nevyjádřil k jím tvrzenému porušení Listiny základních práv a svobod, je třeba uvést, že taková vada by zakládala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Byť tuto námítka stěžovatel podřadil pod kasační důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], obsahově tato stěžovatelem uplatněná námítka spadá pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. stěžovatel se dovolává nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro vadu řízení před soudem, spočívající v nevyřádkání se s jeho argumentací. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 As 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; všechny dostupné z www.nssoud.cz) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ

jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze (a koneckonců z postupu tohoto soudu vůbec) je zřejmé, že tvrzená porušení Listiny základních práv a svobod jmenovaný soud v posuzované věci neshledal. Vycházejí ze zásady *iura novit curia* a z primátu ústavního pořádku musí soud z úřední povinnosti dbát na ústavně konformní interpretaci předpisů jednoduchého práva. Pokud by takový výklad nebyl možný, respektive rozpor mezi zákonným textem a ústavním pořádkem by „pouhou“ interpretací nebyl překlenutelný, musí soud – rovněž *ex officio* – předložit věc podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky Ústavnímu soudu. Naposledy uvedeným způsobem ovšem městský soud nepostupoval a zdejší soud je názoru, že městský soud v tomto ohledu učinil zcela správně. Z uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku napadeného kasační stížností, která by spočívala v tom, že se městský soud nevyjádřil k tvrzenému porušení Listiny základních práv a svobod, neshledal. Pro úplnost však ještě dodává, že krajské soudy ve správním soudnictví přezkoumávají napadené výroky správního rozhodnutí – nejsou-li dány důvody pro postup soudu *ex officio* – v souladu se zásadou dispoziční v mezích tzv. žalobních bodů [§ 75 odst. 2 ve vazbě na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Designátem legálního termínu žalobní bod se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, (publikován pod č. 835/2006 Sb. NSS). Z něj plyne, že žalobní bod sestává z konkrétních (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaných) skutkových tvrzení doprovázených (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Těmto požadavkům však tvrzené porušení Listiny základních práv a svobod, zahrnuté ve stěžovatelské žalobě k Městskému soudu v Praze, neodpovídá, neboť stěžovatel toliko příslušná ustanovení Listiny základních práv a svobod citoval, popřípadě ve stručnosti popsal jejich ustálenou interpretaci. Žalobce však nevylicil, jakých konkrétních neústavních kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, pouze obecně poukázal na „*nezákonný postup předsedy Úřadu a související postup Úřadu*“.

Žádnou z vad subsumovatelných ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak rozsudek Městského soudu v Praze netrpí, a tudíž tyto kasační námitky nebyly shledány důvodnými. Nejvyšší správní soud se tak v řízení o kasační stížnosti mohl soustředit na posouzení správnosti právního hodnocení věci městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a na zkoumání existence vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. *přiblašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přiblašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*

Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny (dále též „zaměnitelnost“) ochranné známky je třeba vycházet z toho, že ochrannou známkou podle § 1 zákona č. 441/2003 Sb. je *za podmíněk stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby*. Smyslem a účelem ochranných známek je tak rozlišení výrobků a služeb různých výrobců, resp. poskytovatelů; zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku (služby) za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců (poskytovatelů) výrobků (služeb) stejného druhu. Toto znění zákona i jeho interpretace navazují na tradiční přístup známkového práva k otázce zaměnitelnosti, jak je zřejmé i z judikatury bývalého Nejvyššího správního soudu (např. Boh. A 6439/27: *Shoda nebo zaměnitelná podobnost kterékoliv součásti známek jest způsobilá uvést konsumenta v omyl o původu zboží, jakmile součást – ať obrazová, ať slovní – jest toho způsobu, že může v myslí konsumenta vzbuditi představu značky určitého závodu.*)

Zaměnitelnost je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné (distinktivní), že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnutých se označení – tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. V posuzované věci se jedná o známku kombinovanou (složenou), jejíž zvláštní povaha tkví v tom, že obsahují jednak část obrazovou, vzbuzující určitý dojem zrakový, jednak část slovní, vzbuzující určitý dojem sluchový, a známku slovní. Vzhledem k zvláštní povaze kombinovaných známek je třeba při úvaze o celkovém dojmu, kterým známka působí, brát v úvahu jak část obrazovou, tak část slovní, neboť jak jedna, tak druhá může ve známce převládat, a tak ovlivnit celkové vnímání spotřebitelem. Při úvaze o podobnosti známky je tak nutno mít na zřeteli, že celkový dojem známky může vytvořit buď jen obrazová, nebo slovní část, každá sama o sobě, nebo obě společně. Na podobnost známek tak lze usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem, tedy buď již z pouhé části obrazové, či slovní, nebo ze souhrnu obou. To, že zaměnitelnost může působit u více prvků i jeden jediný, bylo stabilně judikováno již dříve (např. Boh. A 9181/31: *I když známka ochranná vykazuje dva prvky, z nichž jeden každý má v této známce charakterizační odlišující způsobilost, jest zaměnitelná podoba dána se známkou jinou, charakterizovanou jen jedním z těchto prvků.*)

Při posuzování zaměnitelnosti je dále rozhodující okruh subjektů, u nichž ochranné známky dojem záměny mohou vyvolat. K závěru o zaměnitelnosti není třeba, aby tento dojem byl všeobecný; rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“, tedy toho, komu je značený výrobek (služba) určen. Za zaměnitelné lze považovat jen takové označení, které může vést při svém působení na trhu k omylu spotřebitele o shodě ochranné známky s jinou (shodně např. Boh. A 10.915/33-II.: *Při posuzování podobnosti známek jest přiblížeti k možnosti omylu průměrného konsumenta – při obyčejné pozornosti – o původu zboží označeného ochrannými známkami vykazujícími určité charakteristické znaky, popř. Boh. A 12.403/36, vykládající podobnost známek ve vztahu k obyčejné pozornosti průměrného konsumenta a dovozující, že při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky známek, jejich celkový dojem, vytvářející tzv. pamětní obraz*). K této otázce viz i výklad hledisek posuzování zaměnitelnosti ochranných známek ve Slovníku veřejného práva československého, svazek V., Brno 1948, s. 760, reprint Eurolex Bohemia, Praha

2000: *Zaměnitelně podobna jsou dvě označení tenkrát, jestliže by jejich rozdíly obyčejný kupec bez vynaložení zvláštní pozornosti, tedy při vynaložení obyčejné pozornosti nemohl postřehnouti. Pro zjištění této podobnosti nejsou tedy rozhodná nějaká objektivní, všeobecně platná měřítko, nýbrž vždy je nutno ji zkoumati z hlediska odběratelů či konsumentů právě toho zboží, pro něž je dotčené označení určeno. Podle hodnoty, důležitosti a speciálního určení zboží a jemu odpovídajícího okruhu konsumentstva bude tedy třeba usuzovati na větší či menší míru obvyklé pozornosti při nákupu jeho, neboť je notoricky známo, že větší míru pozornosti při zkoumání značkováného zboží vynakládá kupec drahých strojů nebo speciálních chemických či farmaceutických výrobků, než prostá žena z lidu při nákupu laciných náhražek mýdlových nebo dokonce dítě, kupující si šumivé bonbony. Dlužno také vycházeti z toho, že kupující nemá zpravidla před očima oboje označení, o jehož srovnání jde, že proto, kupuje-li podle značky, činí tak jen po paměti, jak mu utkvěly v mysli výrazné, charakteristické znaky z označení toho zboží, jež si koupil jednou již dříve, třeba i před delší dobou, a s nímž byl spokojen. Zaměnitelnou podobnost mohou však zakládati jen takové prvky ve starší známce resp. značce obsažené, které samy o sobě jsou způsobilé založiti známkovou ochranu. Proto obsahují-li obě srovnávaná označení prvek na př. nedistinktivní nebo deskriptivní, není tu z tohoto důvodu zaměnitelné podobnosti.*

Jak patrně, při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Obdobně judikuje i Evropský soudní dvůr: *pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu* (rozsudek ze dne 11. 11. 1997, *SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-251/95, bod 22); *globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky* (tamtéž, bod 23).

Z uvedených kritérií posuzování zaměnitelnosti podle názoru zdejšího soudu vycházel i žalovaný.

Bylo již mnohokrátě judikováno, že posouzení zaměnitelnosti je v odvětví správního práva tradičně otázkou skutkovou – viz např. rozsudek bývalého Nejvyššího správního soudu publikovaný jako Boh. A 5342/31, dále např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 147/99 – 35, publikovaný pod č. SJS 952/2002, rozsudek (současného) Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 69/2006 – 92, k dispozici na www.nssoud.cz, a řadu jiných. Proto je – shodně jako jiné skutkové otázky vyskytující se v rozmanitých typech správních řízení – věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Namítá-li proto stěžovatel nesprávnost hodnocení zaměnitelnosti známky správním orgánem, může soud rozhodnutí úřadu o této otázce (stejně jako rozhodnutí kteréhokoli správního orgánu o jakýchkoli skutkových otázkách) zkoumat v mezích žalobních bodů jen z hlediska § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tj. zda rozhodnutí úřadu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti známek, obsahuje, zda úvaha neodporuje spisu a skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 – 62, www.nssoud.cz). To pochopitelně v souladu s principem plné jurisdikce ve správním soudnictví platí jen v těch případech, kdy soud neprovádí vlastní dokazování podle § 77 s. ř. s. a nepostaví tak nový skutkový (eventuálně právní) stav. Městský soud v Praze dokazování neprováděl a ve shora popsaných směrech se ztotožnil se závěry žalovaného a do odůvodnění svého rozsudku je z podstatné části převzal, tedy evidentně vycházel z toho, že žalovaný svůj úsudek o zaměnitelnosti střetnuvších se známek řádně odůvodnil a že jeho závěr neodporuje zásadám známkového práva.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by úsudek žalovaného, který vycházel z hodnocení řádně zjištěných skutkových okolností, spočíval na mylném pojetí zákona nebo na skutkové podstatě odporující spisům a zásadám logického myšlení nebo by byl

jinak vadný. Zdejší soud má za to, že žalovaný zcela správně vyhodnotil a přesvědčivě zdůvodnil, že celkový dojem přihlašované ochranné známky určuje stylizované písmeno „K“ a celkový dojem takto vyvolaný působí, že běžný spotřebitel je schopen odlišit výrobky pocházející od osoby zúčastněné na řízení od výrobků pocházejících od stěžovatele. Žalovaný též odpovídajícím způsobem odůvodnil svůj závěr, že mezi střetnutými se označeními neexistuje podobnost ani vizuální, ani sémantická, ani fonetická. Ostatně zdejší soud je přesvědčen, že i kdyby žalovaný v souzené věci dospěl k existenci fonetické (sluchové, aurální) podobnosti střetnutých se známek, na niž především (i když nikoli výlučně) stěžovatel míří, byla by v podstatě eliminována vjemem vizuálním, neboli celkový dojem, který střetnutí se známky vzbuzují, by sluchová podobnost fakticky neformovala. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že k závěru o existenci fonetické podobnosti mezi střetnutými se označeními, nedospěl ani Městský soud v Praze, jak se stěžovatel v kasační stížnosti snaží podsunout (s. 6), pouze v reakci na žalobní námitku, která se sluchové podobnosti dovolávala, uvedl, že „...*obecně nelze vyloučit, že by sluchová podobnost ochranných známek mohla vyvolat nebezpečí záměny, nicméně existence takového nebezpečí musí být konstatována v rámci celkového posouzení...*“.

Dále Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, podle něhož byla připuštěna absurdní situace, že kterýkoli konkurující výrobce si může přivlastnit zavedenou ochrannou známku, přidat k ní prvek, který by mohl být distinktivní, a používat ji na společném trhu pro stejné výrobky a služby. Taková situace nemůže být pokládána za absurdní tehdy, pokud pozdější ochranná známka, byť by obsahovala i ochrannou známku starší, je ztvárněna tak, že nemůže podle všech okolností, které je třeba brát v úvahu, způsobit pravděpodobnost záměny s takovouto starší ochrannou známkou. To platí tím spíše, je-li starší ochranná známka – jako v případě stěžovatele – tvořená výlučně označením fundamentálně druhovým, a proto méně distinktivním (zde zdejší soud zdůrazňuje, že tím nemíní říci, že namítaná ochranná známka rozlišovací způsobilost vůbec nemá – ostatně tato otázka ani není předmětem řízení –, pouze se vyjadřuje k míře její rozlišovací způsobilosti vzhledem k přihlašované ochranné známce). Z tohoto hlediska je chybná také stěžovatelova úvaha, že Městský soud v Praze opominul aplikovat rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 6. 10. 2005, *Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, C-120/04. Závěr, který v něm Evropský soudní dvůr zaujal (*nebezpečí záměny může u veřejnosti v případě totožnosti výrobků nebo služeb existovat, jakmile je sporné označení tvořeno tím, že jsou vedle sebe postaveny jednak název společnosti třetí osoby a jednak zapsaná ochranná známka mající běžnou rozlišovací způsobilost, a tato ochranná známka, aniž by sama o sobě vytvářela celkový dojem složeného označení, si v něm zachovává nezávislou rozlišovací roli*), nelze na posuzovaný případ použít už třeba jen proto, že si stěžovatelova ochranná známka v ochranné známce přihlašované svou nezávislou roli nepodržuje, neboť – jak správně konstatoval žalovaný – v přihlašované ochranné známce slovní prvek „Classic“ působí jako druhové označení výrobků, poskytovaných osobou zúčastněnou na řízení, v tom smyslu, že se jedná o výrobky klasické či standardní úrovně. Citovaný rozsudek Evropského soudního dvora tedy pro posuzovanou věc nemá význam. Totéž platí o poukazu stěžovatele na rozhodnutí žalovaného publikovaná ve Sbírce správních rozhodnutí ve věcech průmyslových práv, neboť závěry v nich obsažené (*obsahuje-li přihlašované označení dominantní prvek z dříve zapsané ochranné známky a ostatní prvky přihlašované označení nejsou takového rázu, aby byly schopny je odlišit od namítané ochranné známky, nemá takové označení zápisné způsobilosti; obsahuje-li kombinované označení dominantní slovní prvek shodný s již dřívější ochrannou známkou, není toto označení schopné zápisu pro stejné či podobné výrobky i přesto, že obsahuje další prvky, které jsou však pro posouzení zaměnitelnosti obou označení bezpředmětné*) jsou v základu analogické tomu, co je vysloveno v právě citovaném rozsudku Evropského soudního dvora. Dovolává-li se pak stěžovatel porušení principu předvídatelnosti veřejné správy, resp. právní jistoty, je jeho námitka zcela lichá, neboť žalovaný vycházel z odlišného skutkového stavu, když správně nepovažoval v napadené ochranné známce za dominantní prvek slovo „Classic“. Žalovaný tak vyšel ze skutkové podstaty nepodřaditelné citované abstrakci uvedených

rozhodnutí (tj. nejednalo se o věc skutkově ani právně shodnou ani obdobnou) a za takovéto situace poukazovat na to, že žalovaný posuzovanou věc rozhodl v rozporu se svou ustálenou rozhodovací praxí, se naprosto přičí zásadám správného usuzování.

Zdejší soud se nemůže ztotožnit ani se stěžovatelovou námitkou, že Městský soud v Praze zásadně pochybil, uvedl-li v odůvodnění rozsudku, že „*pouhá podobnost mezi ochrannými známkami nestačí, aby způsobila nebezpečí záměny*“. Toto tvrzení městského soudu je v souladu se zákonem o ochranných známkách, rovněž není v rozporu s relevantními mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána a jež dopadají na institut ochranné známky [Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví (publikována jako vyhláška č. 64/1975 Sb., ve znění vyhlášky č. 81/1985 Sb.), Madridská dohoda o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek (publikována jako vyhláška č. 65/1975 Sb., ve znění vyhlášky č. 78/1985 Sb.), Protokol k Madridské dohodě o mezinárodním zápisu ochranných známek (publikován jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 248/1996 Sb.), Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (publikována jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 191/1995), Smlouva o známkovém právu (publikována jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 199/1996 Sb.)]. Na tomto místě je třeba opětovně připomenout znění § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., podle něhož *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Z dikce tohoto ustanovení, u něž zdejší soud neshledal rozpor s mezinárodními smlouvami dopadajícími na institut ochranné známky (srov. čl. 16 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví: *Majitel zapsané ochranné známky bude mít výlučné právo zabránit všem třetím stranám, které nemají souhlas majitele, aby při obchodní činnosti užívaly shodná nebo podobná označení pro zboží nebo služby, které jsou stejné nebo podobné těm, pro které byla zapsána ochranná známka, jestliže by takové užívání mělo za následek pravděpodobnost záměny.*), jednoznačně plyne, že zápisnou nezpůsobilost přihlašovaného označení indikuje jen podobnost závažná, tj. podobnost zaměnitelná (starší literatura a judikatura hovoří též o podobnosti či zaměnitelnosti šalebné), tedy jen taková podobnost mezi přihlašovaným označením a starší ochrannou známkou (popřípadě mezi výrobky či službami, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují), jež působí pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti (zaměnitelnost) ohledně původu výrobků či služeb; zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení tedy není dána podobností jakoukoli, jak se domnívá stěžovatel, aniž by ovšem jeho názor – jak bylo právě ukázáno – měl oporu v právní úpravě.*

V rozporu s názorem stěžovatele má Nejvyšší správní soud za to, že je nedůvodné vyčítat městskému soudu konstatování, že namítaná ochranná známka je slovní a nemá žádné fantazijní prvky. Takové vlastnosti ochranné známky se totiž významně podílejí na formování její rozlišovací způsobilosti. V posuzovaném případě pak žalovaný správní orgán i městský soud dospěly ke korektnímu závěru, že distinktivita namítané ochranné známky je nižší než známky napadené, a tento závěr přesvědčivě odůvodnily. V tomto kontextu se zdejší soud nemůže ztotožnit ani s námitkou, že městský soud i správní orgány pochybily, když namítanou ochrannou známkou považovaly za známku s nižší rozlišovací způsobilostí. Nejvyšší správní soud pokládá takové hodnocení skutkového stavu za logicky bezvadné a řádně zdůvodněné. V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud dodává, že se známkoprávní ochranou je pojmově spjata, že různé ochranné známky mají různý stupeň rozlišovací způsobilosti, neboli že míra pravděpodobnosti záměny se u každé z ochranných známek odlišuje a nelze ji paušálně považovat za identickou, v důsledku čehož se nutně různí i úroveň ochrany, které se jednotlivé ochranné známky těší. Ostatně z takového pojetí známkoprávní ochrany vychází i Evropský soudní dvůr,

když kupř. judikuje, že *čím vyšší stupeň rozlišovací způsobilosti má starší ochranná známka, tím větší bude pravděpodobnost záměny*“ (např. rozsudek ze dne 11. 11. 1997, *SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-251/95, bod 24) nebo že *známky, jež mají vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti ať už samy o sobě nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají větší ochrany než známky s menší rozlišovací způsobilostí* (rozsudek ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, C-39/97, bod 18).

Obdobně neobstojí stěžovatelova námitka, že nezohlednil svá předchozí rozhodnutí, jimiž namítané ochranné známce přiznal distinktivitu (zamítnutí návrhu na výmaz namítané ochranné známky, návrhu na její prohlášení za neplatnou, návrhu na její zrušení, částečně zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „KLASIK“). Jak již bylo konstatováno výše, žalovaný namítané ochranné známce rozlišovací způsobilost v posuzované věci neupřel, pouze hodnotil míru této rozlišovací způsobilosti ve vztahu k ochranné známce napadené a dospěl k průkaznému závěru, že distinktivita namítané ochranné známky je nižší než ochranné známky napadené a po komplexním (globálním) zhodnocení celkového dojmu vyvolaného střetnutými se ochrannými známkami přílehavě usoudil na nezaměnitelnost těchto známek.

Stejně tak argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2006, č. j. 2 Cm 5/2004 – 127, není případná, neboť šlo o věc se zcela odlišným předmětem řízení. Zatímco v nyní posuzované věci jde o posouzení zápisné způsobilosti napadené ochranné známky, ve věci, na niž stěžovatel poukazuje, šlo o obchodní spor – posouzení nekalosoutěžního jednání spočívajícího v klamavém označení zboží, vyvolání nebezpečí záměny a parazitování na pověsti žalobce. Závěry vyslovené v této obchodní věci tedy nelze mechanicky přenášet na věc nyní posuzovanou.

Není vůbec zřejmé, co stěžovatel sledoval námitkami dovolávajícími se toho, že žalovaný nezohlednil rozhodovací praxi OHIM (zamítnutí přihlášky označení „GOLDEN COFFEE CLASSIC“; zpětvzetí přihlášky označení „SUPER SUPERCLASSIC“), neboť se jedná o případy nemající s nyní souzenou věcí žádné styčné body. V prvním případě se jednalo o posouzení zaměnitelnosti kombinovaných ochranných známek, přičemž pravděpodobnost záměny byla shledána z důvodu grafického vyobrazení střetnutých se označení (v obou případech bílá linka s textem nahoře, tatáž sklenice se slámkou, tentýž šálek kávy a kávová zrna). V druhém případě přihlašovatel vzal přihlášku zpět, tudíž vůbec nebylo rozhodováno meritorně, neboli otázka zaměnitelnosti se ani v nejmenším neřešila. Ani tuto námitku tedy zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

Dospěl-li žalovaný na základě svého úsudku, jemuž nelze zřejmou nesprávnost vyčítat, k závěru, že ochranná známka napadená není zaměnitelná s namítanou ochrannou známkou, je způsobilá rozlišit výrobky majitele napadené ochranné známky od výrobků a služeb stěžovatele, nemohl Nejvyšší správní soud jinak než námitky poukazující na to, že soud prvního stupně i správní orgán chybně posoudily zaměnitelnost střetnutých se ochranných známek, považovat za nedůvodné, a to tím spíše, že závěr žalovaného o nezaměnitelnosti je odůvodněn přezkoumatelně, pečlivě, přesvědčivě, logicky bezvadně, velmi fundovaně a způsobem, jemuž Nejvyšší správní soud nemá co vytknout. Rovněž tak nemá co vytknout Městskému soudu v Praze, který závěry žalovaného pojal do svého rozsudku, a tedy potom logicky, neshledal-li Nejvyšší správní soud vady v právním posouzení, které učinil žalovaný, nemohl je za takovýchto okolností shledat ani v rozsudku městského soudu. V těchto směrech zdejší soud uvážil, že žalovaný svůj úsudek o nezaměnitelnosti střetnutých se známek učinil zhodnotiv všechna relevantní kritéria; žalovaný nepostupoval při aplikaci právních norem svévolně, neopomenul své závěry smysluplně a v celistvosti odůvodnit. Rozhodnutí žalovaného není v nesouladu (a už vůbec ne v nesouladu extrémním) s učiněnými skutkovými i právními zjištěními.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán ani žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady vzniklé mu nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu